

Data, der kræves optagne i Overøvrighedsbestemmelser angaaende periodiske Bidrag.

I § 3 omhandles Underholdsbidragets Udredelse i de Tilfælde, hvor Faderen til et udenfor Ægteskab født Barn er afgaaet ved Døden. Der indeholdes en Bestemmelse om de Vilkaar, hvorunder Enken efter en saadan Barnefader skal fortsætte med Udredelsen af de Underholdsbidrag, der paahvilede Faderen. Udvalget finder, at denne Bestemmelse i nogen Maade gaar Enken for nær, og foreslaar derfor ved Ændringsforslag Nr. 9, at hun kun har at udrede et saadant Bidrag, naar hun og hendes uforsørgede Børn ikke derved udsættes for at savne det nødvendige. — Hvor offentligt Skifte ikke finder Sted, maa Udvalget anse det for upraktisk at forpligte Skifteretten, i København Magistraten, til, naar det kommer til dens Kundskab, at Underholdsbidraget paahvilede afdøde, at drage Omsorg for, at Fordring paa saadanne Bidrag gøres gældende, samt at give Meddelelse om Udbetaling af saadanne Bidrag til afdødes Forsørgelseskommune. Udvalget gaar ud fra, at en saadan Bestemmelse kun undtagelsesvis vil faa Betydning i Praksis, idet Skifteretten eller Magistraten jo simpelt hen vil kunne skyde sig ind under, at det paagældende Forhold ikke var kommet til dens Kundskab, og ved Ændringsforslag Nr. 10 foreslaar derfor Udvalget denne Bestemmelse strøgen.

Den nuværende Affattelse af § 8 tilfredsstillende ikke Udvalget. Ret beset giver den nemlig Anvisning paa, at det offentlige Bidrag kan knappes af til et Minimum, idet der staar, at det ikke skal kunne fastsættes til et større Bidrag end det, som paa den Egn, hvor Barnet forsørges, i Almindelighed udredes af uformuende Fædre til Børn udenfor Ægteskab, men der staar ikke noget om, at det ikke skulde kunne sættes til mindre. I § 1 normeres jo Underholdsbidraget til disse Børn saaledes, at det ikke skal være ringere, end hvad der betales i et godt Plejehjem, hvorhos Barnefaderens Bidragspligt normalt ansættes til $\frac{3}{5}$ af det samlede Underholdsbidrag. Udvalget ser ingen Anledning til at fravige denne Norm, hvor det er det offentlige, der udreder Bidraget, og man foreslaar derfor ved Ændringsforslag Nr. 14 at fastsætte Bidraget til $\frac{3}{5}$ af, hvad Barnets Underhold i et godt Plejehjem vil koste.

Udvalget stiller endvidere Ændrings-

forslag Nr. 20 til § 11, der vedrører Vilkaarene for Barnefaderens Ret til efter Moderens Død at fordre sig Barnet udleveret. Jeg antager ikke, at dette Ændringsforslag kræver nogen egentlig Begrundelse, jeg kan ikke tænke mig, at der fra nogen Side vil kunne rejses Indvendinger derimod.

I § 14 er bestemt, at en udenfor Ægteskab besvangret Kvinde, der har en Erklæring fra en autoriseret Læge eller praktiserende Jordemoder, der godtgør, at hun er besvangret, kan rejse Sag mod Barnefaderen til Identificering af ham og til Fastsættelse af Bidrag. Udvalget har intet at erindre mod, at en saadan Sag kan rejses før Barnets Fødsel, men under Hensyn til at Tilstedeværelse af Svangerskab først kan bevises efter Udløbet af den 6te Svangerskabsmaaned, og idet man finder, at Moderens Edsaflæggelse angaaende Identificering af Barnefaderen ogsaa bør berøre Spørgsmaalet om, hvorvidt andre end den sigtede kunne være Fader til Barnet, stiller man de dertil sigtende Ændringsforslag Nr. 24 og 25.

I § 15 omhandles de Omstændigheder, under hvilke Moderen er pligtig til under Vidnetvang at afgive Forklaring om, hvem der er eller kan være Fader til Barnet. Udvalget finder det rettest, at Moderen kun skal have denne Pligt, naar det offentlige skrider ind, og naar det offentlige maa udrede Underholdsbidrag til Barnet. Saa længe nemlig Barnet forsørges uden det offentliges Indskriden, kan det jo hævdes, at det er det offentlige ret uvedkommende, hvem denne Barnefader er, som prompte erlægger sit Underholdsbidrag. I Henhold dertil stiller Udvalget Ændringsforslag Nr. 26 til § 15.

I § 16, andet Stykke, indeholdes Bestemmelser om, at hvis den, der sigtes for at have besvangret en Kvinde udenfor Ægteskab, er død før eller lige efter Barnets Fødsel, rettes Sagen imod hans Bo eller Arvinger, og at Sagen kan afgøres ved Moderens Edsaflæggelse. Disse Bestemmelser ere i Virkeligheden ret vidtgaaende, og adskillige Medlemmer af Udvalget have haft væsentlige Indvendinger og Betænkeligheder mod dem. Forholdet bliver nemlig her dette, at det er Moderens Paastand og Ed, som er det ene afgørende, idet den afdøde sigtede Barnefader af gode Grunde er afskaaren fra at kunne klare for sig. Derfor maa Udvalget lægge Vægt paa, at Adgang til Edsaflæggelse bliver betinget af, at Moderen kan tilvejebringe Oplys-